

Robert Louis Stevenson (n. Robert Lewis Balfour Stevenson; 13 noiembrie 1850, Edinburgh, Scoția – 3 decembrie 1894, Insulele Samoa) a fost un romancier scoțian, eseist, poet și scriitor de călătorii. La aproximativ 18 ani, el a schimbat ortografia lui „Lewis” în „Louis” și a renunțat la „Balfour” în 1873.

El este celebru pentru lucrări precum „Comoara din insulă”, „Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde” și „Răpit de piraiți”.

Născut și educat la Edinburgh, Stevenson a suferit o mare parte a vieții de probleme bronșice grave (bronșiectazie sau chiar sarcoidoză), dar a continuat să fie un scriitor prolific și să călătorească, sfidând sănătatea sa precară. Părinții lui Stevenson erau amândoi prezbiteriani devotați, dar educația sa nu a fost strictă în aderarea la principiile calviniste.

Stevenson era un copil unic, având un aspect ciudat, dar și excentric, și i-a fost greu să se adapteze atunci când a fost trimis la o școală din apropiere, la vârsta de 6 ani, problemă repetată la 11 ani, când a continuat la Academia din Edinburgh. Bolile sale frecvente l-au ținut deseori departe de școală, așa că i-au predat timp îndelungat profesori particulari. Jumătate din manuscrisele originale ale lui Stevenson s-au pierdut. Moștenitorii săi i-au vândut manuscrisele în timpul Primului Război Mondial, și multe documente au fost scoase la licitație în 1918.

Stevenson a fost o celebritate în vremea lui, fiind admirat de mulți alți scriitori, printre care Marcel Proust, Arthur Conan Doyle, Henry James, J. M. Barrie, Rudyard Kipling, Emilio Salgari și, mai târziu, Cesare Pavese, Bertolt Brecht, Ernest Hemingway, Jack London, Vladimir Nabokov și G. K. Chesterton, care au spus că Stevenson „părea să ridice cuvântul potrivit în vârful stiloului său, ca un bărbat care joacă spillikins”.

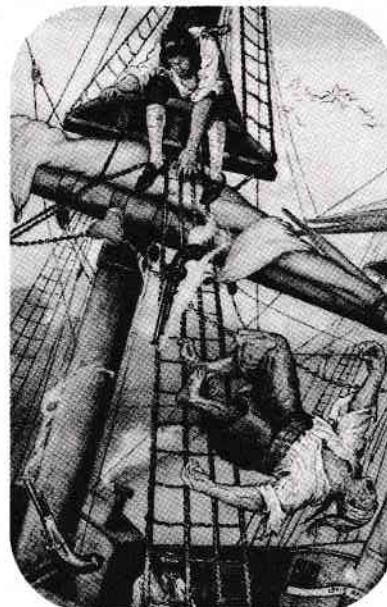
Stevenson a fost văzut, însă, pentru o mare parte din criticii secolului al XX-lea ca un scriitor de clasa a doua. Sfârșitul secolului al XX-lea a adus însă o reevaluare a lui Stevenson ca artist de mare întindere și perspicacitate, un teoretician literar, un eseist și critic social, un martor al istoriei coloniale a Insulelor Pacificului și un umanist. El a fost lăudat de Roger Lancelyn Green, unul dintre membrii Oxford Inklings, descris ca fiind un scriitor cu un nivel constant înalt de „abilitate literară sau pură putere imaginativă” și un pionier al Epocii Povestitorilor împreună cu H. Rider Haggard.

Stevenson este clasat pe locul 26 ca cel mai tradus autor din lume, înaintea lui Oscar Wilde și Edgar Allan Poe.

Robert Louis Stevenson

COMOARA DIN INSULĂ

Traducere: Radu Georgescu

Editura Andreas

Capitolul I

**Bătrânul lup de mare,
la „Amiralul Benbow”**

M-am hotărât să aștern pe hârtie tot ce știu despre comoara din insulă, de la început până la sfârșit, afară numai de locul unde se află, pentru că o parte din comoară se mai găsește acolo, fiind îndemnat la aceasta de domnul Trelawney, doctorul Livesey și ceilalți domni; încep povestirea în anul mântuirii, 17..., pe vremea când tatăl meu ținea hanul „Amiralul Benbow”¹, din ziua aceea când bătrânul marinar, cu fața bătută de vânturi și însemnată de-o lovitură de cuțit, a venit să locuiască sub acoperișul nostru.

Mi-l aduc aminte ca și când ar fi ieri. A sosit la ușa hanului, călcând greu, urmat de lada lui încărcată pe o roabă. Era un om înalt, voinic, cu părul negru împletit într-o coadă soioasă care atârna peste gulerul unei haine albastre murdare; mâinile îi erau scrijelite de semne, unghiile negre și rupte, iar semnul loviturii de sabie, alburiu și palid, îi brăzda obrazul de-a curmezișul. Fluierând, și-a rotit privirea peste țarm și-apoi, cu vocea lui îmbătrânită și pătrunzătoare, oste-

---

¹ Benbow – amiral englez care a trăit la sfârșitul secolului XVII. (*n.ed.*)

nită de comenzile manevrelor de cabestan,¹ a început să cânte un vechi cântec marinăresc pe care l-am auzit apoi de-atâtea ori:

„Cincisprezece eram pe lada mortului,
Yo, ho, ho! Și-o sticlă de rom!”

Apoi, bătu în ușa cu bățul lui și îi ceru cu voce aspră tatălui meu, care se grăbise să-i deschidă, un pahar de rom. Îl bău fără grabă, ca omul care cunoaște la băutură, cercetând însă cu privirea, pe rând, coasta și hanul nostru.

Bun loc de adăpost, spuse în cele din urmă, și hanul are așezare plăcută. Mulți mușterii, camarade?

Tatăl meu îi răspunse că foarte puțini; așa de puțini că era tare amărât din pricina aceasta.

Bun, zise el, atunci ancorez aici. Hei, băiete, strigă el omului care împingea roaba, acostează aici și ajută să-mi urci lada... Am să rămân aici câtva timp, urmă el. Eu mă mulțumesc cu puțin: rom și ochiuri cu slănină, mai mult nu-mi trebuie, și culmea de-acolo ca să văd trecând corăbiile. Cum să-mi spui? Să-mi spui căpitan... Hm! Văd de ce ți-e frică... Ține! (și azvârli pe tejghea trei sau patru bani de aur). Când s-or isprăvi, să-mi spui, zise el mândru, ca un căpitan de corabie.

Și, la drept vorbind, cu toate că hainele îi erau sărăcăcioase și vorba aspră, nu părea să fie marinar de rând; mai curând îl puteai lua drept căpitan sau secund, obișnuit să fie ascultat sau să lovească. Omul care-i adusese lada ne-a povestit că diligența îl lăsase

¹ cabestan – scripetele pe care se înfășoară lanțul ce ridică ancora. (n.ed.)

cu o zi înainte la hanul „Royal George” și că acolo întrebese el de hanurile care se aflau de-a lungul coastei. I se vorbise bine de al nostru, pesemne, și fiindcă avea așezarea singuratică, l-a ales. Asta a fost tot ce-am putut afla despre oaspetele nostru.

De obicei era prea puțin vorbăreț. Toată ziua era prin apropierea țărmului sau pe stânci cu un ochean de alamă, iar serile stătea într-un colț lângă foc și bea rom cu zahăr și apă fierbinte. Când cineva voia să intre în vorbă cu el, de cele mai multe ori nu răspundea; se uita numai cu privirea cruntă și pufnea pe nas ca o geamandură; astfel că ne-am obișnuit curând să-l lăsăm cu toții în pace. În fiecare zi, când se-ntorcea la han, întreba dacă nu cumva am zărit trecând pe drum marinari. La început, am crezut că ne întreba astfel fiindcă îi lipsea tovărășia oamenilor din meșteșugul lui; dar în cele din urmă, am băgat de seamă că ținea să-i ocolească. Când vreun marinar se oprea la „Amiralul Benbow” – cum se întâmpla uneori când voia să se ducă la Bristol pe drumul de coastă – se uita la el prin perdeaua ușii înainte de-a intra în sala de mese și, cât timp era marinarul acolo, nu scotea o vorbă.

Pentru mine însă nu era nimic ciudat în această purtare, fiindcă și eu îi împărtășeam frica. Într-o zi m-a luat de-o parte și mi-a făgăduit un ban de argint în fiecare zi de întâi a lunii, dacă „iau aminte la furtună” și îl vestesc îndată ce voi zări „marinarul cu un singur picior”. De cele mai multe ori, la începutul lunii, când ceream căpitanului simbria, se mulțumea numai să mă-nghete cu privirea și să pufnească; dar nu trecea săptămâna și se răzgânde, și căpătam banul de

argint, după ce-mi spunea din nou să iau seama la „marinarul cu un singur picior”.

E de prisos să mai spun că-l vedeam și în somn. În nopțile când furtuna scutura hanul din temelii și vântul urla de-a lungul țărmlui, îl vedeam în mii de închi-puri înfricoșătoare. Piciorul îi lipsea când de la genunchi, când de la coapsă; alteori era ca o arătare care nu avusese vreodată decât un singur picior așezat la mijlocul trupului; cel mai urât dintre visele mele era să-l văd sărind într-un picior și fugărindu-mă peste câmpii. La drept vorbind, cu aceste urâte vedenii plă-team tare scump bănuțul de argint pe care-l căpătam o dată pe lună.

Dar, cu toată groaza ce o aveam de marinarul cu un singur picior, eram mult mai puțin înfricoșat decât alții, care îl cunoșteau de însuși căpitanul. În unele seri, se lăsa dus de băutură mai mult decât îl răbdau puterile; și atunci nu mai isprăvea cântând vechi cântece de mare, fără să-i pese de nimeni; alteori cinstea cu băutură toată lumea și silea pe toți cei de față să-i țină isonul sau să-i asculte povestirile. Deseori am auzit casa răsunând de „Yo ho ho și-o sticlă de rom”, care mai de care mai tare și, cu frica-n sân, temându-se de ceartă. Căci, la băutură, era om arțăgos: lovea în masă ca să facă liniște, se înfură când i se puneă vreo întrebare sau chiar când nu era întrebat, gândind atunci că cei dimprejur nu luau aminte la povestirea lui; și nu suferea ca vreunul să plece acasă până când el însuși, beat mort, nu se târa în pat.

Ceea ce speria lumea mai ales, erau povestirile lui; întâmplări cumplite unde nu era vorba decât de oameni spânzurați sau aruncați în mare, de insulele Broaștei Testoase și fapte groaznice în ținuturile Americii

spaniole. El însuși mărturisea că trăise printre cei mai ticăloși oameni pe care i-a răbdat Dumnezeu peste cuprinsul apelor. Și vorbele urâte de care se folosea îngrozeau oamenii noștri cumsecade, aproape tot așa de mult ca și isprăvile pe care le povestea. Tatăl meu spunea mereu că are să ne sărăcească hanul, fiindcă oamenii n-au să mai rabde mult să fie speriați și umiliți, ca la urmă să plece cu groaza în suflete; dar eu cred, mai curând, că ne aducea câștig. Deodată oamenilor le era frică, dar judecând mai bine, nu se plângeau, fiindcă așa ceva era nou în viața potolită a satului. Erau chiar vreo câțiva, din cei mai tineri, care se prefăceau a-l ține în deosebită cinste, numindu-l „lup de mare adevărat” și alte asemenea, spunând că astfel de oameni fac să fie temută pe mare Anglia. Într-un fel, ne aducea pagubă fiindcă nu mai pleca: treceau săptămânile, pe urmă lunile, banii se isprăviseră de mult, și tatăl meu nu îndrăznea să ceară ce i se cuve-ne. De câte ori aducea vorba de bani, căpitanul sufla pe nări ca un taur, se uita cu ochi sălbatici la tatăl meu, care se grăbea atunci să-l lase-n pace. Cât timp a stat la noi, căpitanul nu și-a mai înnoit hainele, afară doar de câteva perechi de ciorapi cumpărate de la un negustor care venea cu mărfuri la han, din când în când. Unul din colțurile tricornului¹ rupându-se, l-a lăsat să atârne așa, măcar că îl stânjenea mult când bătea vântul. Îi văd și-acum haina petecită toată, pe care și-o cârpea singur, în odaia de sus. Nici n-a scris, nici n-a primit vreo scrisoare și nu vorbea cu nimeni, afară doar cu oamenii din vecinătatea noastră și atunci

¹ tricorn – pălărie bărbătească cu borurile îndoite în trei colțuri, care se purta în trecut. (n.ed.)

numai când era amețit de rom. Cufărul lui de marinari nu l-a văzut niciunul dintre noi deschis vreodată.

O singură dată i s-a împotrivit cineva, spre sfârșit, atunci când bietul meu părinte era mult slăbit de boala care i-a scurtat zilele. Doctorul Livesey, care venise pe nserate să-l mai cerceteze, primise să guste ceva și până să i se aducă calul din cătun – fiindcă nu aveam grajd la han – intrase în sală să fumeze o pipă. L-am urmat, și-mi amintesc încă ce deosebire era între doctor, bine îmbrăcat și sprinten, cu peruca albă ca zăpada, ochii negri și ageri, cu purtarea plăcută, și țărani greoi și mai ales piratul acela murdar și urât ca o sperietoare, îndobitocit de băutură și cu coatele pe masă. Deodată încep – vorbesc de căpitan – să zbiere cântecul acela care nu se mai isprăvea:

*„Cincisprezece eram pe lada mortului,
Yo, ho, ho, și-o sticlă de rom!”*

La început am crezut că „lada mortului” era cufărul acela mare din odaia de sus și această închipuire se intrupase în visele mele cu aceea a omului cu un singur picior. Dar deja atunci, nu mai luam aminte la cântecul căpitanului, care nu era nou în seara aceea decât pentru doctorul Livesey, căruia de altfel nu-i făcea deloc plăcere, căci l-am văzut uitându-se supărat, înainte de a urma să spună bătrânului Taylor, grădinarul, ce anume să facă pentru durerile la încheieturi. Căpitanul însă se înfierbântase din ce în ce mai tare la cântec și sfârși lovind cu palma în masă într-un fel pe care-l cunoșteam cu toții și care însemna tăcere.

Toți tăcură, afară de doctorul Livesey, care urma să vorbească cu glasul limpede și așezat, trăgând câte un fum din pipă la fiecare două, trei vorbe. Căpitanul îl

privi o clipă în ciudat, lovi din nou cu palma în masă, îl măsură apoi cu privirea încruntată și, în cele din urmă, înjurând grosolan spuse:

– Liniște!

– Mie îmi vorbești astfel, domnule? întrebă doctorul.

Și când necioplitul îi răspunse, înjurând din nou, că într-adevăr lui îi vorbea, doctorul îi răspunse:

– Nu-ți voi spune decât un singur lucru, domnule, și anume că dacă nu vei înceta să bei rom în felul acesta, lumea are să fie curând scăpată de un netrebnic murdar!

Furia bătrânului a fost cumplită. Dintr-o săritură a fost în picioare, scoase un cuțit marinăresc pe care îl deschise și, cumpănindu-l în mână, se pregătea să-l tintuiască pe doctor de perete.

Acesta însă nici nu mișcă. Îi vorbi mai departe, privind-l peste umăr și, cu același glas, poate puțin mai tare, astfel ca toți cei de față să audă, însă liniștit și cumpătat, spuse:

– Dacă nu pui îndată cuțitul în buzunar, jur pe cinstea mea că vei fi spânzurat la cea dintâi judecată a juraților!

Se măsurară din priviri dar căpitanul se dădu curând bătut, strânse cuțitul la loc și se așeză mârâind ca un câine alungat.

– Și acum, domnule, urmă doctorul, știind ce fel de om am în județul meu, nu te voi slăbi zi și noapte. Nu sunt numai doctor, sunt și magistrat; și dacă ajunge la cunoștința mea cea mai mică plângere împotriva dumitale, chiar pentru o necuviință ca cea de astă seară, voi lua măsuri să fii prins și trimis peste hotarele acestui ținut. Asta să-ți ajungă.

Puțin după aceea, calul doctorului fiind adus, acesta plecă. Căpitanul era potolit pentru seara aceea și încă multe alte seri ce aveau să urmeze.

Câine-Negru se arată și pleacă

Putin timp după această ceartă, a început șirul acela de întâmplări ciudate, mulțumită cărora am scăpat de căpitan, dar nu, cum se va vedea, și de urmările șederii lui la noi. Iarna aceea a fost foarte friguroasă, cu înghețuri care țineau mult și furtuni grozave; și chiar de la începutul ei am înțeles că bietul meu părinte nu va mai apuca primăvara. Slăbea din zi în zi, și cum mama și cu mine duceam tot greul lucrului în han, aveam prea multe de făcut ca să mai luăm seama la neplăcutul nostru oaspete.

Era într-o zi de ianuarie, dimineața foarte devreme. Afară era ger. Gheața alba țărnel, valurile loveau încetișor prundișul, soarele încă jos abia lumina creasta colinelor și strălucea departe pe mare. Căpitanul, care se trezise mai devreme ca de obicei, plecase spre țărnel, cuțitul atârându-i sub poala largă a hainei vechi, albastre, cu ocheanul de aramă la subraț, tricornul dat pe ceafă. Îi văd încă aburul răsufării plutind în urma lui ca fumul, pe când se îndepărta cu pașii mari. Cel din urmă zgomot pe care l-am auzit, în clipa în care o stâncă mare l-a ascuns vederii mele, a fost un grohăit de furie, ca și când s-ar fi gândit tot la doctorul Livesey.

Mama se urcase sus la tatăl meu și eu, așteptând întoarcerea căpitanului, îi pregăteam masa, când ușa de afară se deschise și un om pe care nu-l mai văzusem întră înăuntru. Fața îi era palidă ca ceara; două

degete de la mâna stângă îi lipseau și, cu toate că purta un cuțit, nu părea bătaios. Eu pândeam mereu marinari cu un picior sau două, dar îmi amintesc că acesta mă cam încurca. N-avea deloc înfățișare de marinar, și totuși avea ceva care amintea de mare.

L-am întrebat cu ce-i pot fi pe plac și mi-a cerut un pahar de rom. Tocmai mă pregăteam să ies din sală ca să i-l aduc, când noul sosit se așeză pe o masă și îmi făcu semn să mă apropiu. Am rămas pe loc unde mă aflam, cu șervetul în mână.

– Vino aici, băiete, îmi zise, mai aproape.

Am făcut un pas înainte.

– Masa asta e pregătită pentru prietenul meu Bill? mă întrebă el, făcându-mi cu ochiul.

I-am răspuns că nu cunoșteam pe prietenul Bill și că masa era pregătită pentru cineva care locuia la noi și căruia îi spuneam căpitanul.

– Se prea poate, zise el, ca prietenul meu Bill să fie căpitanul tău. Are un semn de tăietură pe obraz prietenul meu Bill și o purtare foarte frumoasă, mai ales când e băut. Ca să vedem dacă se potrivește, hai să zicem că are un semn pe obraz căpitanul tău, și să mai zicem că e pe obrazul drept. Ei! Ce-ți spuneam? Și-acum te-ntreb din nou: prietenul meu Bill e aici?

I-am răspuns că era plecat la plimbare.

– Încotro, băiete? Pe unde s-a dus?

I-am arătat stânca, adăugând că oaspetele nostru nu va mai întârzia mult; pe urmă, după ce i-am mai răspuns la câteva întrebări, zise:

– Are să se bucure ca de băutură, prietenul meu Bill!

Dar nu era deloc bucurie în felul în care a spus aceste cuvinte. Asta însă nu mă privea și de altfel nu știam ce să fac. Străinul stătea chiar lângă ușă și supraveghea drumul ca o pisică pândind șoarecele.

O dată am ieșit în drum, dar m-a și chemat îndărăt, și cum i se părea că nu-l ascultam destul de grabnic, fața lui palidă se făcu amenințătoare și, cu o înjurătură care m-a făcut să tresar, îmi porunci să intru în han. Îndată ce l-am ascultat, purtarea lui se făcu iarăși blândă și batjocoritoare, mă bătui pe umăr spunându-mi că sunt un băiat cumsecade și că are pentru mine multă prietenie.

– Am și eu un băiat, adăugă el, care-ți seamănă ca două picături de apă, și-i bucuria sufletului meu; dar cel mai de seamă lucru la copii, e ascultarea, fiule... ascultarea. Dacă ai fi navigat cu Bill, n-ai fi așteptat să te chem de două ori... Nu era obiceiul lui Bill, nici al celor care navigau cu el. Ei, dar uite că vine camaradul meu Bill, Dumnezeu să-l țină, cu ocheanul la subsoară. Ne ducem în sală și ai să te ascunzi cu mine îndărătul ușii, fiule; o să-i facem o mică bucurie, pe neașteptate, lui Bill, Dumnezeu să-l țină, zic iarăși!

Spunând acestea, necunoscutul mă ascunse după dânsul într-un colț, unde ușa deschisă ne acoperea pe amândoi.

Eram foarte nemulțumit și îngrijorat, cum se poate lesne închipui, și frica mea creștea, văzând că străinului îi era, fără îndoială, și lui frică; trase puțin afară din teacă pumnalul și tot timpul cât a durat așteptarea noastră, nu înceta să înghită în sec, ca și când ar fi avut, cum se spune, un nod în gât.

În cele din urmă căpitanul intră, trântind ușa în urmă și fără a privi nici în dreapta, nici în stânga, străbătu încăperea și merse drept la masa unde îl aștepta mâncarea.

– Bill, rosti străinul, cu o voce pe care mi se părea că vrea s-o facă puternică și îndrăzneată.

Căpitanul se învârti în călcâie și ne privi; părleala fugise de pe fața lui; avea privirea unui om care vede stafii, pe necuratul sau ceva mai rău încă, dacă se poate; și, mărturisesc, îmi părea rău să-l văd așa deodată, bătrân și învins.

– Haide Bill, mă cunoști; nu se poate să uiți un camarad de bord, Bill, spuse străinul.

– Câine-Negru! rosti căpitanul.

Și cine oare? răspunse celălalt, mai ușurat puțin. Câine-Negru, care a venit să-și vadă vechiul lui prieten Bill la hanul „Amiral Benbow”. Ei, Bill, Bill, prin multe am trecut noi doi, de când am pierdut degetele astea două, spuse el ridicând mâna ciuntită.

– Ia ascultă, spuse căpitanul, m-ați găsit; iată-mă; acum vorbește: ce este?

– Așa ai fost totdeauna Bill, răspunse Câine-Negru. Am să iau întâi un pahar de rom de la băiatul ăsta care-mi place, și pe urmă stăm jos dacă vrei, și vorbim deschis ca niște vechi camarazi.

Când am venit cu romul, i-am găsit așezați de o parte și de alta a mesei la care mânca de obicei căpitanul. Câine-Negru era lângă ușa, stând în așa fel încât cu un ochi privea pe căpitan, iar cu celălalt înspre ușa.

Îmi spuse să mă duc și să las ușa larg deschisă.

– Să lași în pace gaura cheii, fiule, spuse.

Eu m-am retras în prăvălie și i-am lăsat împreună.

Mult timp, cu toate că-mi dădeam toată osteneala să ascult, n-am auzit altceva decât un murmur încet; dar în cele din urmă, vocile începură să se audă mai tare și prindeam câte un cuvânt două, de cele mai multe ori înjurături de-ale căpitanului.

– Nu, nu, nu, nu; și cu asta am isprăvit, strigă el deodată. Și apoi: dacă ajung lucrurile la spânzurătoare, atunci ștreangul pentru toți!

Brusc, au izbucnit înjurături și zgomot; masa și scaunul răsturnate, urmate de un clinchet de cuțite și pe urmă un strigăt de durere; în clipa următoare l-am văzut pe Câine-Negru în plină fugă și căpitanul după dânsul, amândoi cu cuțitele în mână; sângele curgea din umărul stâng al celui dintâi. Chiar lângă ușa, căpitanul încercă încă o dată o lovitură de cuțit care ar fi spintecat fugarul, dacă nu se ferea după firma amiralului Benbow. Împunsătura cuțitului se poate vedea și astăzi lângă marginea de jos a firmei.

Cu lovitura asta lupta s-a sfârșit. Ajuns pe șosea, Câine-Negru, rănit cum era, a luat-o la fugă sprintenă și în câteva clipe era după muchia urcușului. Căpitanul rămase pe loc cu ochii holbați la firmă, ca un om cu mintea zăpăcită. Își trecu mâna peste ochi de câteva ori și în cele din urmă se întoarse și intră în han.

– Jim, spuse, rom; și pe când vorbea se clătina ușor, sprijinindu-se cu o mână de perete.

– Ești rănit? îi strigai.

– Rom, spuse din nou. Trebuie să plec de-aici. Rom! Rom!

Am fugit ca să i-l aduc; dar și eu eram zăpăcit de cele ce văzusem; am spart un pahar, am înfundat cepul și pe când mă căzneau astfel, am auzit o cădere grea în sală. Fugind, am intrat acolo și l-am văzut pe căpitan zăcând întins pe podele. Mama, speriată de ceartă și de luptă, cobora în fugă scările ca să mă ajute. Amândoi i-am ridicat capul. Răsufla iute și zgomotos; ochii însă îi erau închiși și fața avea o culoare cumplită.

– Vai de mine, vai de mine, strigă mama, ce rușine pentru casa noastră! Și bietu tatu-tău bolnav!

Între timp, nu știam cum să venim în ajutorul căpitanului; și nici nu gândeam că putea fi altceva decât o

rană grea, căpătată în lupta cu străinul. Am adus romul și am încercat să i-l torn pe gât; dar dinții îi erau înțeleștați și fălcile tari ca fierul. Am fost tare ușurați când ușa se deschise și doctorul Livesey intră, spre a merge să vadă pe tatăl meu.

– Domnule doctor, strigarăm noi, ce trebuie să facem? Unde e rănit?

– Rănit? spuse doctorul; e tot așa de rănit cum ești și dumneata sau eu. Omul a avut dambla, după cum i-am prezis. Uite ce este doamnă Hawkins, dumneata du-te repede sus la bărbatul dumitale și vezi să nu afle nimic din câte s-au întâmplat aici. Eu trebuie să rămân aici și să fac ce-mi stă în putință ca să scap viața de trei ori netrebnică a acestui ticălos; și Jim are să-mi aducă un lighean.

Când m-am întors cu ligheanul, doctorul rupsese deja mâneca hainei capitanului și dezvelise brațul lui vânjos. Era tatuat în mai multe locuri: „Noroc”, „Vânt prielnic”, „Lui Billy Bones nu-i pasă”, erau foarte limpede și cu îndemânare scrijelite pe brațul lui; și lângă umăr era făcută o spânzurătoare, cu un om atârnat de ștreang și care mi s-a părut lucrată cu mult haz.

– Profeții, spuse doctorul, atingând cu degetul această poză. Și-acum, meștere Billy Bones, dacă chiar acesta îți este numele, o să vedem puțin cam ce culoare are sângele dumitale. Jim, spuse el, ți-e frică de sânge?

– Nu, domnule doctor, am spus eu.

– Atunci ține ligheanul, și zicând astfel, deschise cu lanțeta¹ o venă.

¹ lanțetă – instrument chirurgical format dintr-o lamă cu două tăișuri foarte ascuțite, care se folosește la vaccinare, incizii etc (*n.ed.*)